

Kuun kalpea hopea valo tunkeutui väkisin kaltereiden lävitse ja laulukaskaat soittivat surullista melodiaan tummassa yössä. Sammal kasvoi ikivanhojen seinien halkeamista ja ilma oli samaan aikaan sekä kuuma että kostea. Miljoonat, ellei tuhannet rotat juoksivat vikisten mädäntyneiden lihanpalojen, kuivuneen veren ja tuhkauneiden luiden välissä. Torakat tunnustelivat tiensä ylös liukkaita kiviseiniä. Vankeudessa pidettyjen olentojen ainoa tieto oli ollut valon ja varjon ikivanha päättymätön leikki ulkopuolella. Rottien peittämä lattia tummui varjosta, joka liikahti ja kahleet heilahtivat, hehkuvat, viirupupilliset silmät avautuivat hitaasti. Vähitellen ne tottuivat valottomuuteen ja näkökenttä kirkastui. Metallin narskuminen kaikui kiviseinistä kiviseiniin. Toinen varjo kulki pitkin rottien peittämää lattiaa. Raskasteakoisten saappaiden askeleet pysähtyivät. Tummat ja vaaleat hiukset peittivät suljetut silmät. Kun silmäluomet siirtyivät sivuun, hyvin punaruskeat silmät hehkuivat ja nostivat katseensa. Tumma käsivarsi kohottautui, sormi kulki pitkin kalpeaa, kylmää ihoa ja pyyhki kyyneleet pois. - Miksi sinä itket, muukalainen? Et ole tästä ajasta, sinun ihosi on kalpeampi ja kylmempi. Sydämesi tuskin lyö. Olen nähnyt rottien raatoja, jotka ovat tyhjinä verestä. Muistutat minua mytologian olennosta, jota myös sanotaan vampyyriksi. - Jos kerran ehdit tulemaan tänne, ovatko silloin sinun orjasi hoitamassa tehtäviäsi ylhäällä? Tehtäviä, jotka kuuluvat ylempiarvoisille, kuului vastaus. - He eivät ole orjiani. - Tapa, jolla olen kuullut sinun puhuvan heille, on kertonut minulle, että asia on toisinpäin. - Kuulosi on ilmiömäinen, Renfield-kun, oli vastaus. Pieni hymy nousi Renfield-nimisen miehen huulille. - Kuuluu osaksi verenperintöä, jonka pahoinpitelystä sinä tiedät kaiken tarpeellisen, Zeddo Reddofangu-herra, oli pilkansävyinen vastaus kalpeilta huulilta. Hiljaisuus laskeutui ja varjot tummuivat. - Anteeksi, Renfield kuiskasi. - Mitä sinä tarkoitat, muukalainen? Zeddo Reddofangu kysyi. Kahleet kilahtivat toisiaan vasten kevyesti. Renfield painoi huulensa vasten toisen miehen huulia. Kyyneleet virtasivat pitkin hänen poskiaan. Se on kirous ja siunaus samanaikaisesti, että minä muistan jokaisen hetken, jonka olen voinut viettää kanssasi ja jokaisen hetken, jonka päätteeksi olen joutunut tappamaan sinut, hän ajatteli. Sitten Renfield vetäytyi kauemmas ja painoi otsansa vasten Zeddo Reddofangun kaulaa. Minä olen todella pahoillani kaikesta, jota olen tehnyt sinulle, hän ajatteli ja uudet kyyneleet kirvelivät hänen silmiään. Kalpeat huulet painautuivat vasten toisen miehen sykkiviä kaulasuonia. Sitten terävät puhtaanvalkoiset kulmahampaat upposivat syvälle vaaleaan ihoon. Purppuranpunainen veri alkoi virrata. Kyyneleet virtasivat pitkin toisen miehen poskia, hänen suunsa avautui äänettömään huutoon ja silmät suurenivat mahdottoman kokoisiksi. - Sinähän...! Hän aloitti, kun muistot virtasivat veden tavoin hänen päänsä sisään. Lopulta kulmahampaat irtosivat kohteestaan ja Renfield nuolaisi huuliaan. Hän laski katseensa. - Kiitos, oloni on jo paljon parempi, hän kuiskasi. Älä mene, hän pyysi hiljaa, kun korviin kantautui kahisevan kankaan ääni. Älä mene, sinä et saa mennä...! Hän pyysi, kun askelten ääni poistui kiviseinien sisältä. Jälleen metalli narskui. Renfield jäi yksin kummittelevien ajatustensa kanssa. Kun tuskainen huuto kaikui kaltereiden lävitse ja verenhaju leijui hänen ympärillään, Renfield painoi silmänsä kiinni ja uudet kirvelevät kyyneleet putosivat kohti maata ja sitten sekoittuivat vereen. Hän käänsi samean katseensa, kohti punasävyistä täysikuuta. Kylmä, tunteeton tuuli kosketti kyynelten kastelemia poskia ja nauroi miltei pilkallisesti. Renfield huokaisi ja painoi päänsä, tummasävyiset hiukset peittivät hänen silmänsä ja laskeutuivat silkin tavoin kuolonvaaleaa ihoa pitkin. Jälleen en voinut tehdä mitään muuta kuin lähettää hänet Kuoleman viikatteen luokse. Ne, joilla on näkyjen lahja, oli se sitten tulevaisuuden tai minun tapauksessani menneisyyden, eivät voi taistella Vartijoiden tahtoa vastaan, hän ajatteli. Kyyneleet valuivat maahan ja kivinen lattia tummui. Kädet puristuivat nyrkkiin. Katkeavien ketjujen ääni kaikui. Kylmä kivi kosketti paljaita jalkoja. Tummat pitkät hiukset laskeutuivat pitkin kuolonvaaleaa

arpista ihoa. Renfield käveli eteenpäin ja talvinen aura kohosi hänen ympärilleen. Jälleen käsi puristautui nyrkkiin. Metallin kirskunta kuulosti miltei tuskaiselta huudolta hänen korvissaan. Tumma veri valui pitkin hänen ihoaan. Pian uudet haavat kuitenkin umpeutuivat. Hän käveli pimeyteen. Kun Renfield käveli punahehkuiseen ulkoilmaan, hän tuijotti eteensä. Uudelleen kyyneleet kirvelivät silmiä. Tummanpunainen, miltei musta veri oli levinnyt laajaksi lammikoksi ja sen keskellä luonnottomaan asentoon vääntyneen kehon oli lävistänyt yli kaksitoista nuolta. Renfield käveli Zeddo Reddofangun vierelle. Toisen miehen elottomat silmät kääntyivät varjoa kohti. - Ah... Renfield-kun... kun sinun kulmahampaasi silloin lävistivät ihoni, minä näin kaiken... sinä matkustat ajassa, silloin... silloin sinun pitäisi tietää... että tämä ei ole loppuni... veri valui toisen miehen suusta ja hän hymyili. - Mitä sinä haluat, että minä teen? Renfield kysyi hiukan vapisevalla äänellä. - Kyllä... sinä tiedät, herra vampyyri, oli vastaus. - Niin, kyllä minä tiedän, mitä minun on tehtävä, mutta se ei tarkoita, että olisin tavattoman iloinen minulle langetetusta tehtävästä, Renfield vastasi ja kirvelevät kyyneleet polttivat kirjaimellisesti hänen poskiaan. Toinen mies naurahti. - Olet aina puhunut noin, Renfield-kun. Ominaisuus, joka on teillä kaikilla yliluonnollisilla olennoilla siinä ajassa, jossa sinä elät. En kyennyt pelastamaan sinua, joka oley pitänyt minut järjissäni. Anna anteeksi, minun rakkaani, Renfield ajatteli. Hän polvistui verilammikon keskelle. Käsivarret kurottautuivat. Heidän huulensa kohtasivat ja kyyneleet valuivat pitkin kuolonvaaleaa ihoa. Sormet kietoivat itsensä toisen miehen kaulan ympärille. Heidän silmänsä kohtasivat. Zeddo Reddofangu kohotti tärisevän käsivartensa. Uudelleen sormet pyyhkäisivät kyyneleet pois. Älä ole huolissasi. Älä pelkää. Minä luotan sinuun. Tavataan uudestaan toisessa, paremmassa ajassa, kuolevan miehen lämpimät silmät sanoivat. Rajut nyyhkytykset ravisuttivat kalpeaihoisen miehen kehoa. - Anteeksi...! Anteeksi...! Pyydän, anna minulle joskus anteeksi...! Hän aneli. Kyyneleet sekoittuivat vereen. Vielä kerran Renfield katsoi kuolevan miehen silmiä, jotka pian suljeutuivat ja hymy levisi kylmettyneille huulille. Lämmin, iloinen hymy. Renfield puristi hampaansa yhteen ja painoi silmänsä kiinni. Ilmassa kaikui vain murtuvien niskanikamien ääni. Kuun sävy muuttui entistäkin punaisemmaksi